

Rozdílná stanoviska k „video-zasedání“ RČTK dne 30.03.2020

I.

K úvodnímu bodu, kde si Rada odsouhlasila konání zasedání formou videokonference (VK):

1. Dotčené zasedání (ve formě VK) nebylo řádně a tudíž ani platně svoláno,
2. uvedený bod vůbec (tj. ani v dotčeném znění) nebyl obsahem návrhu programu zasedání,
3. nikdo nenavrhl doplnění programu o takový bod, takže se o doplnění ani nehlasovalo,
4. zákon formu videokonference nezná (a možnost takové formy ani nepředpokládá), takže ji tudíž ani nepovoluje, přičemž v rámci veřejného práva (kam spadá zákon o ČTK) tato forma není možná už z veřejno-právního principu, kde obligatorně platí zásada, že co není zákonem dovoleno, to je zakázáno, (tento princip nelze měnit hlasováním toho, kdo je zákonem vázán),
5. v JŘ se uvádí, že je možnost se „*dohodnout na jiném místě*“ zasedání (než je Praha), neboli jde o jedno místo, nikoli o více míst (v dotčeném případě šlo přinejmenším o 3 místa – Praha, Prostějov, Ostrava – a v příp. účasti kolegy Žantovského a mne by pak šlo o 5 míst, tj. Rudná a Brno), čili 5 míst není 1 místo; a navíc slovo „*dohodnout*“ jednoznačně znamená konsensus, tj. souhlasný projev vůle všech členů Rady, přičemž *dohodu* nelze suplovat žádnou direktivou anebo extenzivně nahrazovat rozhodnutím (byť ve formě usnesení) – *rozhodnutí* není dohoda, takže dotčený postup je zde v kolizi také s JŘ,
6. dle přísl. ust. Listiny základních práv a svobod (coby součásti Ústavního pořádku) „*nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá*“ např. mít doma počítač, připojení k internetu, čili v dotčeném případě nikdo (zde ani 5 členů Rady) nemůže nikoho (tzn. zde 2 členy Rady) být i jenom nepřímou nutit k videokonferenci, kterou jim neukládá žádný zákon, dále aby k tomuto účelu používali privátní HW a SW (např. svůj soukromý osobní počítač), IT připojení ke své privátní domácí síti, atd., a nota bene aby si do svého priv. PC instalovali jakousi aplikaci, a aby to vše používali pro výkon činností v rámci veřejné funkce, apod. – čili toto je z ústavního principu apriorně vyloučeno, a pokud má někdo takové požadavky, anebo nastaví situaci toho typu, pak musí předem osobě ve výkonu veřejné funkce zajistit i všechny potřebné podmínky (technické, provozní, organizační, fiskální, aj.), přičemž já i kolega Žantovský už po dva roky opakovaně upozorňujeme, že v Radě ČTK nejsou ani tyto zmíněné podmínky vytvořeny,
7. podobně dle dalších ust. platných norem přísl. právního rámce nelze požadovat ani to, aby se člen Rady účastnil dané videokonference ze svého bytu, nota bene, když jsou video záběry z jeho soukromí veřejně přístupné, navíc provádí-li videokonferenci ČTK (coby zpravodajská agentura), když ani ta nemá právo vstupovat do privátního (osobního) prostoru člena Rady – a zde navíc jakožto součástí jejího kontrolního orgánu – to je mj. logicky i právně paradoxní,
8. celková kvalita videokonference nebyla na adekvátní úrovni nutné kvality, přenos trpěl mj. značnou latencí, častými ruchy, výpadky, v některých případech nesrozumitelností hovoru (a není-li rozumět, pak jde o neurčitost úkonu resp. jeho části), i nekvalitou obrazu, někdy byly v záměru např. jen vlasy, resp. strop, atd. – což jsou u videokonference podstatné vady, takže nelze vyloučit ani to, že by někdo mohl tuto videokonferenci označit jako nevhodnou co do té formy, i jako technicky nezvládnutou na potřebné adekvátní úrovni, a tedy jako profesionálně nepoužitelnou k zamýšlenému účelu (byť i jenom coby porada mimo právní rámec procesního režimu oficiálního zasedání Rady ve smyslu zákona),
9. žádný ze shora uvedených aspektů (vyjma techniky) svolavatel akce neřešil (a nevyřešil),
10. vzhledem k popsáním skutečnostem nutno na toto „zasedání“ hledět, jako by se nekonalo. Čili dotčený bod je nicotný a usnesení č. 15/2020 je neplatné.

II.

Ke schvalování programu – z postupu řídicího schůze nebylo jasné, o jaké číslo bodu jde, logicky se lze domnívat i to, jakoby šlo o bod před bodem 1. (schválení programu), tj. jako např. nějaký bod 0. (jakoby směs k hlasování o předřazení, změně posloupnosti programu,

apod.), přičemž takový přístup se jeví jako zmateční, neurčitý, nejasný (když neurčitost je nedostatek právního úkonu s možnými důsledky event. neplatnosti úkonu, vykazujícího znaky neurčitosti). Navíc v důsledku dotčeného postupu pak nelze s nepochybnou určitostí ani jasně a nezpochybnitelně vnímat ani skutečně správné číslování násl. dalších bodů programu.

Ke stejné procesní chybě došlo ze strany téhož předsedajícího opakovaně i v minulosti, včetně předchozího zasedání, (konaného v termínu 24.02.2020), kdy jsme na to – znovu i s kolegou Žantovským – výslovně upozornili jako na vadu v proceduře, avšak předsedající to ignoroval, a stejně na to nedbali ani zbylí čtyři členové Rady. Takže i zde tedy jde o další z notoricky se vyskytujících procedurálních vad. Chyby a další nedostatky v proceduře jsou (jak mnou, tak i kolegou Žantovským) kritizovány už po celou dobu předchozích dvou let, když pak zejména od prosince loňského roku nejenže nedošlo k nápravě závadového stavu, ale právě naopak. A ani v dotčeném případě Rada program neschválila bezchybně a řádně.

Navíc vzhledem k nevyhovění podmínkám platného právního rámce je na celé zasedání nutno pohlížet jako by se nekonalo, důsledky čehož je zatíženo i projednání této pasáže konference. Čili dotčený bod je nicotný a usnesení č. 16/2020 je neplatné.

III.

K bodu – „*změny, doplnění a úprava Jednacího řádu*“:

1. Jak už bylo shora k úvodnímu bodu vyargumentováno a prokázáno, dotčené „zasedání“ ve formě videokonference je nulitní, takže nic z toho, co během této videokonference bylo jejími účastníky projednáno (tj. včetně všeho k JŘ) nemá účinnost a tudíž ani závaznost, a ani žádné usnesení z této konference (vč. toho usnesení k JŘ) není ani platné, ani účinné, ani závazné,
 2. vzhledem k nevyhovění podmínkám platného právního rámce je na celé to zasedání nutno pohlížet jako by se nekonalo, důsledky čehož je zatíženo i projednání tohoto bodu,
 3. na základě skutečností uvedených shora v odst. 1 a 2 tu tedy nevzniká důvod vyjadřovat se k zamýšleným návrhům změn, jak byly v rámci jednání o tomto bodu předneseny.
- Čili dotčený bod je nicotný a usnesení č. 17/2020 je neplatné.

IV.

K bodu o tzv. *etickém kodexu* (dále jen EK):

1. V dotčeném případě ze zákona nelze, aby Rada ČTK přijala svůj tzv. EK – zákon s takovou možností ani nepočítá, ani ji nepředpokládá, ani ji neumožňuje (z veřejnoprávního principu i zde platí, že co není zákonem dovoleno, to je zakázáno),
 2. zákon v dikci svých přísl. ust. sám kogentně stanoví podmínky člena Rady pro jeho výkon funkce, (kogentní povaha přísl. ust. zákona Radě nedává žádný prostor k ukládání jakýchkoliv dalších podmínek členům Rady v dotčeném směru a smyslu, přičemž nutno mít na zřeteli i to, že tzv. EK nemá procesní povahu – nemůže řešit procedurální záležitosti činnosti Rady),
 3. přičemž Rada není zákonodárce (nemůže zákon derogovat, modifikovat, suplovat, apod.), a Rada není ani soud (nemůže činit výklad zákona), nota bene Rada ani nemůže žádným svým interním normativem nižší, či žádné právní síly omezovat svobodu a nezávislost člena Rady v rámci jeho činnosti, postupu, rozhodování, statusu, atd. při výkonu jeho veřejné funkce,
 4. vzhledem k nevyhovění podmínkám platného právního rámce je na celé to zasedání nutno pohlížet jako by se nekonalo, důsledky čehož je zatíženo i projednání tohoto bodu,
 5. na základě skutečností uvedených shora v odst. 1 až 4 tu tedy nevzniká důvod vyjadřovat se k obsahu návrhu EK, jak byly v rámci jednání o tomto bodu předsedajícím předloženy.
- Čili dotčený bod je nicotný a usnesení č. 18/2020 je neplatné.

V.

K bodu o hromadném vyřízení stížností – v části „stížnosti“ Petra Žantovského:

1. Z obecně platného právního principu v případě nejasností či pochybností o typu úkonu se právní úkony co do jejich typu mají posuzovat podle obsahu a nikoli podle názvu,
 2. dotčená věc označená jako „stížnost“ tedy měla být pojata a posouzena jako interní podnět, avšak ne jako stížnost, když vzhledem k nastavení institucionálního statusu a působnosti Rady coby zástupce zájmů veřejnosti ze systémové logiky zde plyne předpoklad jejího rozhodování o externích podnětech z veřejnosti (např. stížnostech),
 3. při výkonu svého mandátu (ze zákona veřejné funkce) je tu člen Rady v postavení zástupce veřejnosti, resp. jejích zájmů, a konkrétně při zasedání by neměl být omezen ve výkonu té své funkce, vč. možnosti účastnit se rozpravy o podnětu a hlasování o rozhodnutí ve věci, takže v případě, kdy člen Rady sám (tj. i bez externího podnětu) zjistí problém k řešení v působnosti Rady a předloží tu věc Radě k řešení, pak má být takový úkon posouzen jako interní podnět a ne jako stížnost (podle uvedeného principu v odst. 1),
 4. v dotčeném případě označeném v programu jako „stížnost“ tudíž Rada tuto věc neměla posuzovat jako stížnost, (jakkoli byla argumentace člena Rady v té věci oprávněná), ale Rada dotčenou věc měla posuzovat jako interní podnět člena Rady,
 5. vzhledem k nevyhovění podmínkám platného právního rámce je na celé to zasedání nutno pohlížet jako by se nekonalo, důsledky čehož je zatíženo i projednání tohoto bodu,
 6. na základě skutečností uvedených shora v odst. 1 až 5 tu tedy nevzniká důvod vyjadřovat se k obsahu dotčené věci.
- Čili tento bod je nicotný a usnesení č. 22/2020 je neplatné.

JUDr. Pavel Foltán
člen Rady ČTK
Brno 02.04.2020